

AJUDANT A VIURE

La manifestació als pagans

Després de la manifestació del Senyor als més pobres durant la nit de Nadal, en la persona dels pastors, avui l'Església celebra la manifestació (en grec «epifania») de Jesús als pagans, en la persona d'uns personatges (mig savis, mig astròlegs) vinguts de regions llunyanes a la recerca del Rei dels jueus. D'ells parla l'evangeli de Mateu i la tradició popular ha conservat entre les figures del pessebre aquests homes en camí, buscant amb perseverança i seguint els senyals de Déu en el camí de la vida.

Meditant aquest text, les primeres comunitats cristianes eren conscients de rellegir la història del món del seu temps: uns pagans (gentils, estrangers, no jueus) que han descobert en Jesús la llum definitiva, i uns jueus dramàticament posats en qüestió per aquest home que trastoca totes les seves conviccions, sense que arribin a descobrir que en ell es compleixen totes les seves esperances. Herodes i els seus ho sabien, estaven documentats, i de fet varen assenyalar la ruta exacta als Mags, però sense creure-hi. Fa pensar veure el contrast que hi ha entre l'alegria d'uns quan entren en la casa i ofereixen els seus tresors, és a dir allò de més preuat per a ells, i la por dels altres, que es converteix en violència i assassinat dolorós.

Després de dos mil·lennis de cristianisme, ens caldria de debò aquesta actitud responsable dels Mags, persones sempre en camí. Per arribar a la fe cal voler fer-se les grans preguntes sobre el sentit de la vida i buscar la resposta amb set de veritat i de salvació. Una recerca que va sempre acompanyada del necessari discerniment a la llum de la raó i a l'escolta de la Paraula de Déu, de la capacitat de llegir els signes i de la humilitat de deixar-se ajudar. Malauradament, avui són molts els que no volen buscar o s'han cansat de fer-ho i prefereixen anar tirant en la indiferència o en un agnosticisme més o menys respectuós amb els creients. I també cal reconèixer que els cristians no sempre som referents atractius i testimonis d'una fe professada, celebrada i viscuda en profunditat.

Després de dos mil·lennis de cristianisme, ens caldria de debò aquesta actitud responsable dels Mags, persones sempre en camí. Per arribar a la fe cal voler fer-se les grans preguntes sobre el sentit de la vida i buscar la resposta amb set de veritat i de salvació. Una recerca que va sempre acompanyada del necessari discerniment a la llum de la raó i a l'escolta de la Paraula de Déu, de la capacitat de llegir els signes i de la humilitat de deixar-se ajudar. Malauradament, avui són molts els que no volen buscar o s'han cansat de fer-ho i prefereixen anar tirant en la indiferència o en un agnosticisme més o menys respectuós amb els creients. I també cal reconèixer que els cristians no sempre som referents atractius i testimonis d'una fe professada, celebrada i viscuda en profunditat.

D'altra part, no oblidem que aquells personatges vinguts de l'Orient molt llunyà, en arribar i postrar-se en adoració, no és que hagin trobat res d'extraordinari a primera vista: una casa, un nadó, una mare. Allò extraordinari ha estat el camí que han fet guiats per uns senyals que han hagut d'interpretar valent-se de la sensibilitat de la pròpia cultura i de la pròpia tradició religiosa. El camí dels Mags és típic i figura de les etapes que cada poble i cada persona ha de recórrer en tot temps per tal d'arribar a trobar el Senyor. I, com ells, abans del goig de la trobada amb Jesucrist, abans de reconèixer-lo com a referent definitiu i posar als seus peus la decisió de viure el seu seguiment formant part de la seva comunitat, és necessari buscar, preguntar, escoltar, reflexionar, pregar... i seguir els signes de Déu que hi ha al nostre voltant. A més de do de Déu, la fe és responsabilitat personal.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

El bisbe de Lleida fa costat a la Plataforma de persones Afectades per la Hipoteca (PAH)

El bisbe de Lleida, Joan Piris, acompanyat per Mn. Carles Sanmartín, delegat de Pastoral caritativa i social, i Mn Daniel Turmo, un dels dos rectors de la parròquia de Santa Maria Magdalena, han visitat les persones que formen part de la Plataforma d'Afectats per l'Hipoteca (PAH). El Sr. Bisbe ha participat en una de les assemblees setmanals que la PAH té en un local cedit per la Parròquia.

El seu desig ha estat escoltar directament la realitat de tantes famílies que estan patint de manera greu, els estralls de la crisi. En adreçar-se al nombrós grup de persones assistents ha volgut transmetre'ls el seu suport i solidaritat.

Per la seva part, Eduard Baches, portaveu de la PAH, ha estat en tot moment acompanyant al bisbe Joan, després d'agrair-li el seu suport, l'ha obsequiat amb dos regals molt significatius per totes les persones que formen la PAH, com són una xapa per penjar a la solapa i una armilla verda on hi diu: Stop Desnonaments.

El bisbe ha agraït sincerament aquests dos obsequis amb tant simbolisme. Posteriorment, en una breu trobada amb el mitjà de comunicació, Mons. Piris ha manifestat que «**la situació que viuen les famílies desnonades és una injustícia i que no entén que es rescatin els bancs i no les persones**».

També ha anunciat que té la voluntat de cedir una part de l'antic seminari de Lleida, situat al carrer Maragall, per reconvertir-lo en habitatges socials per a famílies desnonades. La condició, ha manifestat Mons. Piris, seria «**trobar alguna persona o empresa que vulgués finançar les obres de remodelació**».

Finalment i després d'atendre als mitjans de comunicació, el bisbe Joan ha tornat a l'assemblea per acomiadar-se de les persones de la PAH, que li han agraït calorosament el suport que els ha donat amb la seva presència i el seu posicionament compromès, amb la causa de les persones desnonades.

«La necessària qualitat espiritual» i la comunicació cristiana de béns

A bans de Nadal el nostre bisbe de la Diòcesi de Lleida, Joan Piris, ha fet arribar una carta circular interna als mossens de la Diòcesi de Lleida en la qual els ha fet participar d'una iniciativa seva per a aquest Nadal. En aquest escrit entre altres coses es pot llegir textualment:

«Al Missatge d'aquest any per al Curs Pastoral 2012-2013 **«La necessària qualitat espiritual»**, i referint-me a la comunicació cristiana de béns, us deia que «l'actitud de compassió, solidaritat i compromís ha d'animar els membres de la nostra Església diocesana a compartir els seus béns amb els més desfavorits, tot aportant, com a mínim, el 0,7% dels seus ingressos.»

«Sabem molt bé que les situacions de necessitat estan augmentant i em consta que molts de nosaltres (si no tots) estem compartint, cada mes, un percentatge molt més gran dels nostres ingressos en favor del próisme.»

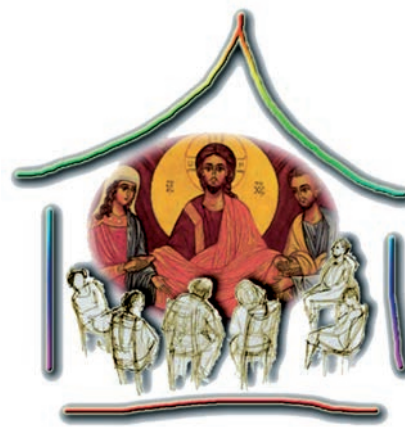
«Dono gràcies a Déu per aquesta generositat.»

«Tanmateix, em permeto fer-vos un suggeriment: que tots nosaltres —jo també— donem a Càritas la nostra gratificació extraordinària de Nadal.»

«Us convido a fer-ho de manera totalment voluntària i personal.»

El podeu consultar aquí <http://www.bisbatlleida.org/document-publicacio/la-necess%C3%A0ria-qualitat-espiritual>.

ENTREVISTA

IZASKUN DE ITUARTE

Veus catòliques

La plataforma de comunicadors *Catholic Voices*, sorgida l'any 2010 per ajudar els catòlics a comunicar i a augmentar la seva presència davant l'opinió pública, ha format el primer grup de portaveus a Barcelona. Ara ja poden aportar el seu punt de vista en aquells temes que es plantegin. La Izaskun de Ituarte, que és mare de família —té tres fills—, advocada i interiorista, ha realitzat la formació teòrica i tècnica per ser portaveu de la plataforma (www.catholicvoices.cat/ / 675 740 448).

Com vas conèixer el projecte?

Va ser quan buscaven voluntaris que volguessin formar-se com a portaveus. L'objectiu que tenim és saber explicar el que diu l'Església catòlica en aquells punts que susciten polèmica, però també per saber mostrar, sense aixecar la veu ni el gest, la bellesa del missatge cristià. Penso que aquest missatge que custodia l'Església és immillorable, i que els catòlics, en general, no estem a l'alçada quan el defensem.

Què et va moure a col·laborar-hi?

Quan em van oferir la possibilitat de participar-hi, vaig pensar que Déu ens demana a cadascun de nosaltres que fem el que tenim al nostre abast, i per això em vaig apuntar al *càsting*.

Què t'ha aportat l'experiència de ser portaveu?

Me n'he adonat que la formació personal és imprescindible per poder respondre qüestions que a primera vista semblen difícils d'explicar. I he après que quan algú qüestiona algun punt no hem de sentir-nos atacats, sinó mirar d'entendre què és el que li preocupa, la intenció positiva que hi ha darrera d'aquella crítica i, a partir d'aquí, oferir-li la nostra proposta.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

La persona pot ser semblança de Déu

Com a persones, hem rebut de Déu amor i coneixement, capacitat de decisió lliure i acció. Jo sóc allò que he rebut: sóc capacitat d'estimar, de perdonar, de conèixer, d'ajudar els altres, d'actuar... Però també jo sóc allò que dono: sóc lliure per compartir i donar. Rebre i donar fan créixer la persona que viu la fraternitat universal. Avui la paraula *germà* està gastada, però *germà* és la paraula adient a la família de Jesucrist. Viure universalment la germanor, la comunió fraterna, és la finalitat de la religió cristiana i, segurament, dels grans moviments religiosos.

Quan vivim realment com a persones? Ja ho he dit anteriorment: en la persona apareix quelcom de subsistent que la fa ser ella mateixa, tenim el subjecte en el qual hi ha implantada la força racional. Tenim el *moi-même*, el *jo mateix*, la *mismidad*, la identitat pròpia per la qual puc dir *jo*. Vet aquí el pol subsistent de la persona humana. Allò que la fa intransferible: *ella mateixa*.

A aquest pol li correspon el segon que és la relació. La relació ens fa comunicar amb els altres, tot donant-nos als altres i rebent dels altres. Rebent, en primer lloc, la presència comunicativa de l'altre que ens dona no només *coses seves* sinó que es dona ell mateix.

Ens pot ajudar molt a descobrir aquest segon pol tot allò que l'Evangeli ens diu sobre el Pare i la paternitat de Déu. És a dir, que som persones quan *imitem* les persones divines, concretament el Pare.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

De la coexistència a la convivència

El cristianisme és dinàmic i des de l'origen ha viscut immers en un procés constant d'evolució. L'Evangeli és una font inesgotable d'inspiració, generadora de cultura d'acord amb els paràmetres de cada època.

Durant dos mil anys, el missatge de Jesús de Nazaret s'ha expressat en conceptes, formes artístiques, criteris ètics i institucions significatives per als homes i les dones de cada època.

L'angoixa del canvi que vivim avui dia és un sentiment que ens pot neguitejar. No són temps gens fàcils. Tampoc no van ser-ho per a Benet de Núrsia, Agustí d'Hipona, Francesc d'Assís o Ignasi de Loiola. Ells també van patir —i gaudir— la tensió provocada per aquesta adaptació de la fe a un moment històric particular. El seu gran encert fou llegir convenientment els signes dels temps i traduir el missatge de l'Evangeli a la realitat de l'època.

És imprescindible establir les regles del joc d'un diàleg renovat entre fe i cultura. El món d'avui no pot desapropiar l'experiència acumulada del cristianisme, ni la vocació de defensar els més vulnerables, ni la seva capacitat cohesionadora. Així mateix, el cristianisme no pot ignorar les aportacions de la cultura actual.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall. Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com entrem a la vida litúrgica

La litúrgia, ens hi hem d'acostar amb respecte. Com quan ens trobem davant l'arbre de la creu, posem per cas. Perquè la creu ens infon aquell respecte que neix de saber que en ella morí el Salvador del món. Amb respecte ens acostem a la creu; l'adorem i, amb respecte, besem la imatge del Redemptor que la creu ens ofereix. Davant la creu no podem sinó expressar un respecte sagrat.

També és amb respecte que contemplem l'Església, sobretot quan ho fem més enllà dels batibulls i fregadissos que massa sovint ens la fan veure com desfigurada. Més enllà d'això, quan la contemplem en el que és veritablement, el poble sant de Déu, l'Esposa santa i immaculada de Crist, la vinya estimada de Déu, la Mare fecunda que ens ha engendrat a la vida divina —i podríem afegir d'altres característiques que ens donen el seu veritable rostre—, quan la contemplem així, no podem fer-ho sinó amb un gran respecte, aquell respecte que neix de saber que l'Església és una de les grans obres de Déu.

Amb la litúrgia hem de fer igual. La nostra primera actitud davant de la litúrgia és de respecte, un respecte que és gairebé aquell sant temor que és el començament de la saviesa. La nostra primera mirada a la litúrgia no ha de ser la del que diu: «Què deu ser això?», sinó la de qui contempla una obra de Déu, la de qui vol trobar la presència de Crist enmig dels seus; que es reuneixen en nom seu, per escoltar-lo i per enriquir la seva vida cristiana amb la gràcia dels sacraments.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de sant Ramon de Penyafort, prevere dominicà. Nascut al castell de Penyafort, al Penedès, estudià ciències jurídiques i en fou professor a Bolonya. Ingressà a l'Orde de Predicadors al convent de Santa Caterina de Barcelona i després fou cridat pel Sant Pare Gregori IX a Roma, on va aportar el seu saber en dret i teologia moral. També va escriure diverses obres d'aquests temes que van ser molt valuoses. Va morir a Barcelona, quasi centenari, el dia de Reis de 1275. Patró dels juristes i canonistes.

SANTORAL I LECTURES

6. ✠ **Diumenge.** Epifania del Senyor. Diada dels sants Fèlix, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Doració).
7. **Dilluns.** Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes.
8. **Dimarts.** Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les.
9. **Dimecres.** Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.
10. **Dijous.** Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà.
11. **Divendres.** Sant Higini, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.
12. **Dissabte.** Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.

☐ **Diumenge** vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 2a se 22 (o bé: Is 40,1-5.9-11 / Sl 103 / Tt 2,11-14;3,4-7 /

EPIFANIA DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 60,1-6)

¡Levántate, brilla, Jerusalén, que llega tu luz; la gloria del Señor amanece sobre ti! Mira: las tinieblas cubren la tierra, y la oscuridad los pueblos, pero sobre ti amanecerá el Señor, su gloria aparecerá sobre ti; y caminarán los pueblos a tu luz, los reyes al resplandor de tu aurora. Levanta la vista en torno, mira: todos esos se han reunido, vienen a ti; tus hijos llegan de lejos, a tus hijas las traen en brazos. Entonces lo verás, radiante de alegría; tu corazón se asombrará, se ensanchará, cuando vuelquen sobre ti los tesoros del mar y te traigan las riquezas de los pueblos. Te inundará una multitud de camellos, de dromedarios de Madián y de Efá. Vienen todos de Sabá, trayendo incienso y oro, y proclamando las alabanzas del Señor.

▶ Salmo responsorial (71)

R. *Se postrarán ante ti, Señor, todos los pueblos de la tierra.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 3,2-3a.5-6)

Hermanos:

Habéis oído hablar de la distribución de la gracia de Dios que se me ha dado en favor vuestro. Ya que se me dio a conocer por revelación el misterio, que no había sido manifestado a los hombres en otros tiempos, como ha sido revelado ahora por el Espíritu a sus santos apóstoles y profetas: que también los gentiles son coherederos, miembros del mismo cuerpo y partícipes de la promesa en Jesucristo, por el Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 2,1-12)

Jesús nació en Belén de Judea en tiempos del rey Herodes. Entonces, unos magos de Oriente se presentaron en Jerusalén preguntando: «¿Dónde está el Rey de los judíos que ha nacido? Porque hemos visto salir su estrella y venimos a adorarlo.»

Al enterarse el rey Herodes, se sobresaltó, y todo Jerusalén con él; convocó a los sumos sacerdotes y a los escribas del país, y les preguntó dónde tenía que nacer el Mesías. Ellos le contestaron: «En Belén de Judea, porque así lo ha escrito el profeta: “Y tú, Belén, tierra de Judea, no eres ni mucho menos la última de las ciudades de Judea, pues de ti saldrá un jefe que será el pastor de mi pueblo Israel.”» Entonces Herodes llamó en secreto a los magos para que le precisaran el tiempo en que había aparecido la estrella, y los mandó a Belén, diciéndoles: «Id y averiguad cuidadosamente qué hay del niño y, cuando lo encontréis, avisadme, para ir yo también a adorarlo.»

Ellos, después de oír al rey, se pusieron en camino, y de pronto la estrella que habían visto salir comenzó a guiarlos hasta que vino a pararse encima de donde estaba el niño. Al ver la estrella, se llenaron de inmensa alegría.

Entraron en la casa, vieron al niño con María, su madre, y cayendo de rodillas lo adoraron; después, abriendo los cofres, le ofrecieron regalos: oro, incienso, y mirra.

Y habiendo recibido en sueños un oráculo, para que no volvieran a Herodes, se marcharon a su tierra por otro camino.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 60,1-6)

Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum, i sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor. Mentre les tenebres embolcallen la terra, i fosques nuvolades cobreixen les nacions, sobre teu clareja el Senyor i apareix la seva glòria. Els pobles s'acosten a la teva llum, els reis busquen la claror de la teva albada. Alça els ulls i mira al teu entorn: tots aquests s'apleguen per venir cap a tu; porten de lluny els teus fills, duen als braços les teves filles. Tota radiant i meravellada veuràs amb el cor eixamplat com aboquen damunt teu els tresors del mar, i porten a casa teva la riquesa de les nacions. Et cobriran onades de camells, dromedaris de Madián i d'Efà; tots vénen de Sabá portant or i encens i cantant la grandesa del Senyor.

▶ Salm responsorial (71)

R. *Tots els pobles, Senyor, us faran homenatge.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 3,2-3a.5-6)

Germans, segurament heu sentit dir que Déu m'ha confiat la missió de comunicar-vos la seva gràcia: per una revelació he conegut el misteri secret, que els homes no havien conegut en les generacions passades tal com ara Déu l'ha revelat per l'Esperit als sants apòstols de Crist i als profetes.

El secret és aquest: que des d'ara, per l'evangeli, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 2,1-12)

Quan va néixer Jesús, a Bet-Lèhem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren d'Orient uns mags i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: «On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist com s'aixecava la seva estrella i venim a presentar-li el nostre homenatge». El rei Herodes i tota la ciutat de Jerusalem s'inquietaren en sentir aquestes noves. Herodes convocà tots els grans sacerdots amb els lletrats del poble i els preguntava on havia de néixer el Messies. Ells respongueren: «A Bet-Lèhem de Judea. Així ho escriu el profeta: “Bet-Lèhem, terra de Judà, no ets de cap manera la més petita entre les famílies de Judà, perquè de tu sortirà un príncep que pasturarà Israel, el meu poble”». Llavors Herodes cridà secretament els mags i s'informà ben bé del moment en què s'havia aparegut l'estrella. Després els encaminà a Bet-Lèhem amb aquesta recomanació: «Aneu, busqueu-lo ben bé, aquest nen, i quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber, que jo també vull presentar-li el meu homenatge.»

Sortint de l'audiència del rei, es posaren en camí. Llavors s'adonaren que l'estrella que havien vist aixecar-se anava davant d'ells fins que s'aturà sobre el lloc on hi havia el nen. La seva alegria en veure allà l'estrella va ser immensa.

Entraren tot seguit a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare i, prostrats a terra, li presentaren el seu homenatge. Van obrir llavors les seves arquetes per oferir-li presents: or, encens i mirra.

Després, advertits en un somni que no anessin pas a veure Herodes, se'n tornaren al seu país per un altre camí.

L'adoració dels Reis. Pintura de Fra Angelico, Museu del Prado (Madrid)

MISSA DIÀRIA (LMD)

Reis o mags d'Orient: Melcior, Caspar i Baltasar.

Accés al Breviari

Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.): 1Jn 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25.

Dimarts: 1Jn 4,7-10 / SI 71 / Mc 6,34-44.

Dimecres: 1Jn 4,11-18 / SI 71 / Mc 6,45-52.

Dijous: 1Jn 4,19-5,4 / SI 71 / Lc 4,14-22a.

Divendres: 1Jn 5,5-13 / SI 147 / Lc 5,12-16.

Dissabte: 1Jn 5,14-21 / SI 149 / Jn 3,22-30.

(2a setm.): Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Ac 10,34-38 / Lc 3,15-16.21-22 / Lc 3,15-16.21-22).

COMENTARI

Venim d'Orient per adorar el vostre Rei

En aquest dia de l'Epifania del Senyor domina en les lectures el tema de la llum. El profeta Isaïes profetitzava la claror de la glòria del Senyor sobre la ciutat de Jerusalem, de manera que tots els pobles s'acosten a la seva llum i busquen la claror de la seva albada. De la mateixa manera, els mags d'Orient arriben a Jerusalem cercant el rei dels jueus que la llum de l'estrella els ha indicat.

Per als antics, tota la creació parla de Déu que l'ha creada. El món és un llibre obert que revela la presència del seu autor. I, així, les estrelles són una llàntia encesa en la immensitat del cel que ens revela el naixement i la vida de les persones i dels pobles. Els mags de Mèdia i Pèrsia eren sacerdots especialitzats en l'observació del cel i dels seus canvis per a extraure'n una paraula de part de Déu.

En el text de l'evangeli d'avui, Déu ens adreça cap a Jesús per dos camins complementaris: per l'estrella que segueixen els mags i per la Sagrada

Esriptura que llegeixen els lletrats de Jerusalem. I, a la Bíblia, l'anunci ve sempre acompanyat d'un signe; així, l'anunci del nou «rei dels jueus» que marca l'estrella, i del «príncep que pasturarà Israel» que indica les paraules del profeta, troben l'acompliment en el signe de la casa on s'estan el nen i Maria, la seva mare. Això els omple d'alegria.

Així se'ns revela el secret de què ens parla la carta als Efesios: «Des d'ara tots els pobles comparteixen la mateixa promesa en l'evangeli de Jesucrist». Els primers a viure-ho són els mags d'Orient. Ells són els primers a trobar i gaudir del Messies d'Israel, que és, a més, el Salvador dels pobles pagans.

«Aneu i busqueu-lo ben bé» havia indicat Herodes als mags; i ells van, el busquen, el troben i li presenten el seu homenatge: or, encens i mirra. Béns preuats, dignes de tot un Rei que és Déu fet home per nosaltres; però que no són sinó expressió d'un homenatge més pregon, l'homenatge de la fe sincera en el Salvador del món.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Gràcies Montse Esquerda

Fa un any donàvem la benvinguda, com a col·laboradora del *Full Dominical*, a la doctora Montse Esquerda, delegada diocesana de Pastoral de la Salut. Ella ha anat escrivint la secció «Pels camins de la salut i la malaltia», en la que ha compartit de manera planera i didàctica, reflexions entorn a aquest àmbit. Ara, volem agrair-li tot aquest servei comunicatiu i voluntari, dut a terme durant aquest temps.

A la vegada, volem anunciar que diumenge vinent comença una nova secció: «**Any de la Fe**». En ella, de manera alternada, anirem publicant, per una banda, testimonis de persones de la nostra diòcesi que han respost, en un minut, a la pregunta **Què és per a tu la fe?**, i, per l'altra banda, anirem publicant petites fitxes, preparades per Mn. Joan Ramon Ezquerria, qui ens comentarà punts del Credo i del Catecisme.

I, finalment, en un tercer apartat d'aquesta secció, se'ns presentaran extractes de les catequesis que el Sant Pare ens està oferint en aquest Any de la Fe.

Aquesta nova secció durarà fins al proper mes de novembre quan es clourà l'Any de la Fe.

Agraïm totes les persones que faran possible aquest nou espai del nostre *Full Dominical*.

Carles Sanmartín Sisó
Delegat diocesà de Comunicació

Animadors de comunitats, en absència de prevere

Tots els que som i en sentim cristians, procurem seguir a Jesús i organitzar la nostra vida d'acord amb les seves ensenyances, però no podem oblidar que pel Baptisme, tenim la responsabilitat de ser part activa en la vida i en l'acció de l'Església.

Per altra banda, les circumstàncies actuals fan, que cada vegada més, sigui més necessària la presència de laics en les tasques parroquials.

L'IREL ha programat una formació específica per a aquelles persones que vulguin posar-se a disposició del Sr. Bisbe per a ser «Animadors de comunitats, en absència de prevere», la qual cosa s'explicarà en una sessió que tindrà lloc a l'IREL el dia 12 de gener de 2013, dissabte, a les 11 del matí.

Col·legi Episcopal i la Nova Evangelització

Els professors del Col·legi Episcopal recentment s'han trobat per reflexionar, en aquest Any de la Fe, sobre com respondre a través de l'educació a la Nova Evangelització. Després d'una pregària inicial, s'han presentat les grans finalitats pastorals del Col·legi: ajudar a fer experiència de Déu, conèixer Jesucrist i descobrir què comporta la vida cristiana en Església. En cinc grups de treball, els docents de les diverses etapes han compartit les seves reflexions sobre com millorar la formació cristiana. S'han fet suggeriments respecte a les jornades, celebracions i campanyes que el Col·legi porta a terme al llarg del curs: la festa de la patrona, el Domund, la Campanya de Mans Unides, etc. Finalment, hem acabat l'encontre amb un sopar de germanor al menjador del Col·legi. Tots hem sortit contents, tant de l'experiència fraternal com de la creativitat manifestada al llarg de la trobada.

La Diòcesi de Lleida estrena pàgina a Facebook!

Si Jesús visqués actualment estaria a Facebook? Jo no ho sé, però del que sí estic convençut és que Ell ens envia a anunciar la Bona Notícia que Déu estima la humanitat. Les xarxes socials, són en aquest sentit, un mitjà més per continuar anunciant el que Jesús

va fer amb paraules i obres.

La Diòcesi de Lleida sota l'impuls del seu bisbe, Mons. Joan Piris, vol estar present també a les xarxes socials. Després d'un temps de preparació ara ha arribat el moment de fer el pas definitiu.

L'Anna Maria Jové, la Montse Claveria i en Carles Sanmartín, delegat de Comunicació del Bisbat, formem l'equip encarregat de dur a terme aquest nou repete comunicatiu. El nostre desig és contribuir a donar a conèixer part de la vida de la nostra Església diocesana de Lleida. Ho volem fer amb un tarannà positiu, amable, breu i sense cansar.

Podem dir-vos que estem il·lusionats i a la vegada sentim la responsabilitat per la confiança que el nostre bisbe Joan ha dipositat ens nosaltres.

Us demanem la vostra col·laboració per ajudar-nos a fer bé aquesta tasca. Us en donem les gràcies ja des d'ara mateix. Si voleu anar seguint les notícies d'aquesta nova pàgina de la Diòcesi de Lleida solament cal que la visiteu i cliqueu a m'agrada.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Dilluns 7 de gener:**
—Trobada d'arxiprestats: Perifèria, Gardeny, Segrià-Noguera i Urgell-Garrigues.
- **Dijous 10 de gener:**
—Trobada d'arxiprestats: Seu Vella i Gardeny.
- **Divendres 11 de gener:**
—Viatge a Mallorca per a la presa de possessió de Mons. Xavier Salinas.

AYUDANDO A VIVIR

La manifestación a los paganos

Tras la manifestación del Señor a los más pobres durante la noche de Navidad, en la persona de los pastores, hoy la Iglesia celebra la manifestación (en griego «epifanía») de Jesús a los paganos, en la persona de unos personajes (medio sabios, medio astrólogos) venidos de regiones lejanas en busca del Rey de los judíos. De ellos habla el evangelio de Mateo y la tradición popular ha conservado entre las figuras del belén a estos hombres en camino, buscando con perseverancia y siguiendo las señales de Dios en el camino de la vida.

Meditando este texto, las primeras comunidades cristianas eran conscientes de estar leyendo la historia del mundo de su tiempo: unos paganos (gentiles, extranjeros, no judíos) que han descubierto en Jesús la luz definitiva, y unos judíos dramáticamente puestos en cuestión por este hombre que trastoca todas sus convicciones, sin que lleguen a descubrir que en él se cumplen todas sus esperanzas. Herodes y los suyos lo sabían, estaban documentados, y de hecho señalaron la ruta exacta a los Magos, pero sin creer en él. Da que pensar

el contraste que hay entre la alegría de unos cuando entran en la casa y ofrecen sus tesoros, es decir lo más preciado para ellos, y el miedo de los otros, que se convierte en violencia y asesinato doloroso.

Después de dos milenios de cristianismo, necesitaríamos de verdad esta actitud responsable de los Magos, personas siempre en camino. Para llegar a la fe hay que querer hacerse las grandes preguntas sobre el sentido de la vida y buscar la respuesta con sed de verdad y de salvación. Una búsqueda que va siempre acompañada del necesario discernimiento a la luz de la razón y la escucha de la Palabra de Dios, de la capacidad de leer los signos y de la humildad de dejarse ayudar. Desgraciadamente, hoy son muchos los que no quieren buscar o se han cansado de hacerlo y prefieren ir tirando en la indiferencia o en un agnosticismo más o menos respetuoso con los creyentes. Y también hay que reconocer que los cristianos no siempre somos referentes atractivos y testigos de una fe profesada, celebrada y vivida en profundidad.

Por otra parte, no olvidemos que esos personajes venidos del Oriente muy lejano, al llegar y postarse en adoración, no es que hayan encontrado nada de extraordinario a primera vista: una casa, un bebé, una madre. Lo extraordinario ha sido el camino que han hecho guiados por unas señales que han tenido que interpretar valiéndose de la sensibilidad de la propia cultura y de la propia tradición religiosa. El camino de los Magos es tipo y figura de las etapas que cada pueblo y cada persona debe recorrer en todo tiempo para llegar a encontrar al Señor. Y, como ellos, antes del gozo del encuentro con Jesucristo, antes de reconocerlo como referente definitivo y poner a sus pies la decisión de vivir su seguimiento formando parte de su comunidad, es necesario buscar, preguntar, escuchar, reflexionar, orar... y seguir los signos de Dios que hay a nuestro alrededor. Porque, además de don de Dios, la fe es responsabilidad personal.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737